

**MEJDAN
JAKO
ŘEMEN**

... A MRTVOLA V KUFRU

Martina Frühaufová
Daniel Weber

Mejdan jako řemen

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Martina Frühaufová, Daniel Weber
Mejdan jako řemen – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Martina Frühaufová
Daniel Weber

MEJDAN

JAKO

ŘEMEN

... A MRTVOLA V KUFRU

MRTVOLA V KUFRU

Život začíná, když děti vypadnou z domu a chcípne pes, praví stará moudrost. Pro majora Šintáka očekávaná doba ne a ne začít. Děti se odstěhovaly před půl rokem a jezevčík Pinda, třetí v pořadí, odešel na věčnost před měsícem. Nenastala ovšem žádná pozorovatelná změna. Snad za to mohla majorova paní Marie. Asi o staré moudrosti neslyšela.

„Zase čučíš do papírů a nikam se nemůžeme přes neděli hnout!“ – vyčítala pravidelně, i když marně. Momentálně nemohla překousnout, že manžela postihla psí služba. Ta spočívala v nuceném pobytu v místě bydliště, navíc v pohotovosti. Přesně jako uvázaný u boudy. Přitom minulý víkend držel regulérní službu. „Jsi workoholik!“ Snadné si ulevit, těžko se bránit.

„Marie, já nemůžu za to, že se ouřadové množí jako králíci, a každý se zmůže leda na formuláře. Někdy je vyplnit musím. Kruci, nemusíš trčet doma. Svolej ten svůj babinec, najdi si kroužek vyšívání nebo zpívej ve sboru.

Když se ti nelíbí katolický, zkus českobratrský.“ Marii děti scházely, protože neodmlouvaly, stejně jako Pinďa. Na toho se dalo alespoň křiknout. Ostatně i to zvíře mělo větší pochopení, atmosféra domácnosti nevyhnutelně směřovala k hádce. Naštěstí se ozvalo vysvobozující zvonění služebního mobilu.

Tentokrát se trefil do slušné hodiny, i když daleko spíš si vybíral dobu nevhodnou. Často se ozýval v polovině nedělního oběda, spolehlivě odhadl dobu majorovy koupele, a ze všeho nejraději zvonil v noci.

„Je to tady,“ prohlásil vysvobozený a praštil svazkem formulářů. Třemi skoky se ocitl ve svém pokoji, manželka si nestačila všimnout, kdy začala hovořit do prázdna, major Šinták si již nazouval boty v předsíni. „Tak se tady měj, mrtvola v kufru!“ pokynul spokojeně z mezery zavíraných dveří. Před domem řidič služebního vozu stihl čtyři šluky a musel cigaretu zahodit.

„Kam to máme?“

„Na ředitelství, nic horkýho,“ pokrčil řidič rameny, „poslali nám to od Rudný. Nikdo nic přesnýho neví.“

Měl pravdu, půl stránka předběžného výsledku, která vylezla z tiskárny, poslaná ze zapadlé obecní služebny, skoro nic neříkala. Naštěstí přišla i živá příloha – ve výsledkové místnosti se neklidně vrtěl chlap v obleku. Na první pohled suchar, na druhý pohled úředník. Nikdy nepodceňujte první pohled, je správný.

„Dobry den,“ major prikračel ke stolu s napřaženou pravici, „jsem major Šinták.“

„Já jsem magistr Ervín Kalač, zaměstnanec pojišťovny.“

„Tak vás vítám, pane magistře, přišly s vámi dost nejasné papíry. Co se vlastně stalo? Než to začneme luštit.“

„Já jsem nevinný. Nechápu, jak se mohla mrtvola dostat do kufru mého vozu.“

„Kde se vám ta divná nepřijemnost přihodila?“

„Na chalupě. Máme takovou pastoušku mezi Rudnou a Drahelčicemi. Otevřu kufr a nestačím zírat. Ležel mi tam neznámý chlap. Nejdřív jsem si myslel, že jde o nějaký kanadský žertík přátel mojí bejvalky, ale dcerka studuje medicínu. Sáhla mu na tep, a on tam ležel už studený. Úplně jsem se rozklepal, tak soused zavolal policii. Víc nevím, jsem nevinnej!“

Majora zaklínání se nevinností nepřesvědčilo ani o milimetr – léta zkušeností. Přesně taková prohlášení jsou denní mantrou drtivé většiny obviněných. I při zcela prokazatelném a nepochybném obvinění se cítí čistí jako okvětní lístky lilie, oběť jim přece třikrát naběhla na nůž při krájení chleba a týlem se pak udeřila o nohu stolu.

Major se snažil porozumět každému slovu, samozřejmě i tomu nevyřčenému, ale i přes to, že mu dotyčný nebyl ani trochu sympatický, na první pohled ho mohl jako pachatele vyloučit. „Víte, předběžné ohledání ur-

čuje dobu úmrtí na dobu před dvaceti hodinami. Co se dělo s vaším vozem za poslední den?“

„Někdo mi tam musel tu mrtvolu podstrčit. Ale s tím vozem se toho zase tolik nedělo, moc jsem toho nena-
jezdil.“ Muž se odmlčel a pak se na majora podíval takřka
prosebně.

„Neměl byste pivo? Od rána se na něj těším, ale ne-
mohl jsem.“

„A proč jste nemohl?“ Majorova taktika záplavy drob-
ných otázek měla za úkol otupit pozornost vyslýchaného.

„Vždyť jsem řídil. A včera jsem přehnal pití, úplně se
mi lepší jazyk na patro. Tak bych prosil aspoň čaj. Do kýb-
lu.“ Jeden z přihlížejících asistentů se tiše vytratil, podí-
vat se do ledničky. Při návratu z úspěšné výpravy přivedl
doktora z prosektury.

„Kde máš toho nebožtíka, Arnošte,“ patolog se neza-
těžoval pozdravem, přímo se obrátil na majora Šintáka.
Magistr Kalač zatím dostal sklenici s vodou, na chvíli
přestal vnímat svět. Od rána se mu sice zdálo o orose-
ném püllitru, ale i voda mu přišla vhod.

„Vezou ho sem havrani a odtahovka se zapečetěným
autem. Jedou trochu pomaleji. Zatím tu mám jen pode-
zřelého.“ Doktor změnil směr pohledu, magistrovi rá-
zem zaskočilo, až si pobryndal bundu.

„Já jsem nevinný!“

„Ano,“ ujistil ho major Šinták, ovšem nepříliš pře-
svědčivě.

„Podívejte se na věc z mého hlediska,“ trval obviněný na své pravdě. „Kdybych byl pachatel, dokonce i kdybych jen tušil, co mám v kufru, tak jsem měl tisíc možností se mrtvoly zbavit. Zajel bych do lesíka nebo někam na smeták, a kdo by mě s tím dal dohromady? Co bych si ušetřil starostí?“ Další proud argumentace přerušilo zvonění telefonu. Dorazil přívěs s vozem a pohřebáči s nebožtíkem. Zadržený dostal čas na oddech a zůstal pod dozorem.

Majora iritoval způsob posláním oběti. Nemohl si prohlédnout místo činu, zdokumentovat podrobnosti a vyslechnout svědky.

„Arnošte, nebrblej,“ utnul stížnosti patolog. „Poslali ti případ jako v konzervě, to ano. Ale máš v ruce předběžný výslech svědků, touhle dobou bychom asi doráželi do Rudné a připravovali osvětlení a měli spoustu starostí, jestli nebude pršet.“ Využíval deset let převahy věkem i služebně.

Technici provedli rutinní identifikaci VIN čísla vozu, zdokumentovali všechny zvláštnosti, otisky prstů. Po nafocení situace došlo na kapsy mrtvého. Zcela prázdné, ani drobné. Jako poslední dostal prostor patolog s jaterním teploměrem a převzal nebožtíka do své péče. „Teď mi ho chlapi pomozte vypáčit ven.“

Neobešlo se to bez komplikací a klení. Z těsného prostoru kufru vozu se podařilo skrčené tělo dostat jen s koberečkem. Dalo se pokračovat.

K otiskům prstů mrtvého počítač vyhledal jméno a příjmení. Jindřich Berkovec. Dvakrát trestaný delikvent, podvody všeho druhu, falšování dokumentů, pokus o pojišťovací podvod. Do svých čtyřiceti toho stihl opravdu hodně. Major Šinták se tvářil spokojeně, konečně mohl přestat vařit z vody. Z čistě dobré vůle přinesl k výslechu dvě láhve piva, kterých našel v kufru plnou basu. Obě zdobily stopy stříbrného prášku.

„Je to trochu proti předpisům, vlastně se jedná o důkazní materiál, ale když máte v kufru celou basu, snad se nic nestane, když dvě ubydou. Jestli vám nevadí, že ležely vedle nebožtíka? Otisky jsme už vzali.“

„Děkuju, já si je otřu.“ Korunkový uzávěr zasyčel, všichni v místnosti sledovali, jaký splávek má opravdu žízivý chlap. Major se mračil, přemýšlel o presumpci nevinu, která by měla dát přednost presumpci viny.

„Pane magistře, mám pro vás špatnou zprávu.“ Oslovený se usmál.

„Já jsem přece nevinnej,“ opáčil s nechvějnou jistotou batolete. S pivem v břiše nabral životní rovnováhu.

„To bych byl také rád. Nepotřebujeme vyrábět pachatele za každou cenu. Budete si muset pořádně vzpomenout. Technici prohlédli zámky vašeho vozu a nenašli ani náznak násilného otevření dveří nebo kufru. Tedy

pachatel použil vaše klíče. Znáte Jindřicha Berkovce? Našli jsme jeho otisky v registru. Je to recidivista.“

„Znám, studoval jsem s ním.“ Majora blesková upřímnost překvapila, nesetkával se s ní častěji než jednou do roka.

„Tak mi vysvětlete, jak se dostal do kufru vašeho vozu?“

„Jo takhle,“ magistr se jen ušklíbl, „tak to bude shoda jmen. Jindra byl černovlasý kudrnatý dlouhán, ale tohle je spíš tloušťík, a daleko mladší. Co jsem si stačil všimnout.“ Svě tvrzení pochopil jako osvobozující fakt, dopil láhev a chystal se odejít.

„No, to není všechno, podle měření jaterním teploměrem oběť zemřela včera mezi čtrnáctou...“

„To jsem byl v práci,“ vyhrkl magistr Kalač po krátkém zaváhání. Jeho spokojenost viditelně povyroستla, s úsměvem napřáhoval pravici.

„... a osmnáctou hodinou. V kolik hodin jste odcházel z práce a odjížděl na chalupu?“ Magistr strnul. „Takže se posadte. Doba úmrtí se určuje podle teploty, přibližně stupeň na hodinu, jenže po dvaceti hodinách přesnost klesá. Takže nás bude zajímat přesně tahle doba. Musíte si vzpomenout, záleží na detailech.“

„To bude snadné,“ magistr Kalač znovu našel jistotu. „Pokud jde o druhou hodinu odpolední, seděl jsem ve své kanceláři, sice sám, ale přišlo pár hovorů, ty se u nás nahrávají. Při odchodu mě vidělo nejmíň deset lidí. Do-

jel jsem domů, převlékl se, udělal si kávu a vzal příprave-
nou tašku s věcmi na chatu. V tu dobu mi volala dcerka,
může mi to potvrdit. Potom jsem sešel do garáže a vy-
razil. Jenže mě po výjezdu na hlavní začalo zlobit auto.
Prasklá palivová hadička přivádějící benzin od čerpadla
ke karburátoru.“

„Nerad vás přerušuji, ale co jste udělal s taškou, a kde
se v kufru vzala basa piva?“ ozval se jeden z techniků.

„Tašku jsem položil na sedadlo spolujezdce a pivo jsem
koupil v nákupním centru. Leželo v kufru od středy. Ne-
byl důvod ho kontrolovat. No, a když jsem zjistil závadu,
nemělo cenu volat nějakou službu. Odjel jsem do servi-
su, to je tři stanice, pro novou hadičku, že si to opravím
sám. Ovšem když jsem se vrátil s hadičkou, auto nebylo
na místě. Dost mě to vyděsilo. Nemám ho pojištěné proti
krádeži. Tak mi zbývala jen naděje, že ho odtáhli. Čemu
se smějete?“

„Ne, nesměju se,“ major Šinták rázem zvažněl. „Jste
od pojišťovny a nemáte pojistku. Kovářova kobyla chodí
bosa?“

„Víte, co to stojí?!“ Magistr Kalač předvedl upřímné
zděšení. „Platíte pojistku za plnou cenu vozu a stejně
vám v případě pojistné události uhradí jen neamortizo-
vaný podíl. Snižovat každý rok pojistku o amortizovanou
částku zase něco stojí. S tou mou šunkou bych jen vy-
hazoval peníze oknem. Na ukradení jsou všude lepší
auta.“

„Nenechte se odvádět od tématu, skončili jsme na hlavní silnici,“ major se kradmo podíval na hodinky, jak rychle čas letí.

„Jo. Mobil ale zůstal v autě, proto mi nezbylo než jít domů a zkusit se něco o autě dozvědět přes pevnou linku. Jenže se stala hrozná věc, v mém bytě řádila parta známých mé bývalé ženy. Slavili její narozeniny.“

„Počkejte, tohle nedává smysl. Bejvalka si pozvala hosty do vašeho bytu?“

„Je to celé složitější. Když se Lucie, tedy má ex, odstěhovala, nechala mi byt, a já jsem si ho ještě nepřevěděl do vlastnictví. Všichni, co tam byli, měli klíče a mysleli si, že jsem odjel a vrátím se až v neděli.“

„Vzpomenete si, kolik bylo hodin?“

„Určitě po šesté. Do servisu jsem dorazil za pět minut šest, tak nanejvýš v půl sedmé. Ale tihle lidé přece nemůžou mít nic společného s mrtvolou, kterou mi někdo nancpal do kufru. Moje auto přesně tou dobou vezli na parkoviště odtahovky. O tom oni nemohli nic vědět ani tušit.“

„Vyloučit to nemůžeme. Jestli měli klíče, tedy i přístup do vašeho bytu v libovolnou hodinu. Kde máte náhradní klíčky k autu?“

„Na věšáku v předsíni.“

„Tak vidíte. Kdokoli z nich mohl tedy manipulovat i s vaším vozem.“ Tvář magistra Kalače oživil téměř radostný úsměv, nezůstával v podezření sám.

„Kolik lidí? Přesně!“

„Řekl bych, že deset.“ Tváře přítomných kriminalistů se protáhly v přímé úměře počtu. „Ale moc je neznám, spíš jen letmo. Nějaký Zachary, to je přezdívka, vlastním jménem Tonda Novotný, Dita, potom Almara. Jméno fakt nevím, taková tlustá a uřvaná.“ Magistr při vyjmenovávání školácky vztyčoval prsty, „Karel, Romana, nějaký úředník z magistrátu, Hábová, to je jedna šéfová od nás z pojišťovny. A Prdelka a Pusinka.“ Devátým prstem se výčet nezastavil. Magistr pak k nim přidal desátý. „Jak říkám, se mnou deset.“

„Pane magistře, ty lidi potřebujeme vyslechnout, potřebujeme o nich vědět něco přesnějšího. Prdelka a Pusinka jsou co?“

„Dva gayové, většinou se zdržovali v kuchyni, a ty bych předem vyškrtl. Počkejte, teď mě napadlo, Karel mi přece dal navštívenku. To je právník.“ Stačilo sáhnout do náprsní kapsy.

„No alespoň něco,“ major Šinták obracel v prstech kartičku a díval se znepokojeně v očekávání těžkého pořízení s právníkem. „Pane magistře, blíží se půlnoc,“ pohled na hodiny i zívající tým majora přesvědčil, že toho v danou chvíli mnoho nezmohou. „Se svědky teď nic neuděláme, ani s pátráním. Nabídnou vám ubytování u nás, zítra v devět budeme pokračovat. Máte toho za celý den určitě dost.“

„To jsem jako zatčený? Jsem přece nevinný.“

„Takhle bych to nebral, pro vaše zatčení nemáme zatím důvod. Řekněme předběžné zadržení, to obhájím.“

„Ale já si budu stěžovat!“

„Můžete, samozřejmě. V každém případě hrozí nebezpečí, že při návratu zničíte důkazy ve vašem bytě. Ovšem berte svou nejistou situaci pozitivně. Také byste mohl svým pobytem náhodou zničit důkazy svědčící pro vaši nevinu a pak si stěžovat. Ráno moudřejší večera, říkala už babička Barunky Panklové. Jak jsme se přesvědčili, vybavení na chalupu máte v tašce, včetně pyžama a kartáčku na zuby. Prostě se u nás vyspíte, do rána si na všechno podrobně vzpomenete. Co vy na to?“

„Jo. Vzpomněl jsem si! Něco zvláštního se muselo stát. Když jsem potom přišel do bytu, v obýváku na židli ležela zelená bunda a čepice! Nejdřív jsem si myslel, že patří Egonovi, příteli dcery, ale to nemělo logiku. Proč by tam byla jeho bunda s čepicí, když tam nebyl on, že. A ještě příšerné boty s mašličkami. Sice dámské, ale velikostí pro chlapa. Ty patřily Almaře, ale to jsem ještě nevěděl, kdo je Almara.“

„Dobře, to nevím také,“ souhlasil major mírně nakvašeně, zvyšování počtu podezřelých ho viditelně rozčilovalo. „Budete mít do rána dost času si vzpomenout.“

Na další odpor se magistr Kalač nezmohl, toho měl za celý den dost. Nechal se odevzdaně odvést do pokojíčku se špehýrkou, kde ho čekala noc pod pravidelným dohledem. Dokonce vynechal komentář při odevzdávání opasku a tkaniček.

Pak se dlouho neklidně převaloval, než se vzdal a řekl si o prášky na spaní. V místnosti nebyl vypínač, na policiče plastová láhev s vodou, plastový pohárek. Přesně podle předpisu, aby si zadržení nepodřezávali žíly střepey. Zadrženého pravidelně kontrolovala služba.

TĚŽKÉ USÍNÁNÍ MAGISTRA KALAČE

Ještě že mi paměť sloužila a včera, vlastně už převčirem, nebylo tak dávno. Páteční odpoledne jsou nejhorší. Čas před víkendem se vlekl jako obvykle – pomaleji než krajta s králíkem v břiše dostižená ranním mrazíkem. Dokonce i na hodinách nad dveřmi vteřinová ručička zpomalila, s nechutnou pravidelností každého pátku odpoledne. Chcípal jsem nudou i touhou zmizet z úřadu, jenomže náš ředitel se snažil jít příkladem. Každou chvíli se mohl dotázat na nějakou kravinu, v rámci kontrolní buzerace. Také neměl, kam by se hnal, když ho doma žena údajně mlátila. Proto důsledně dodržoval pracovní dobu a logicky miloval přesčasy. Přímé důkazy k předposlednímu tvrzení chyběly, ovšem inteligence dotyčného šéfa přesně odpovídala krutému zacházení. Šéfova pracovní doba se dělila mezi svačinky, pochůzky na záchod a pospávání. Nikdo si nestěžoval – blb, který spí, vykonává užitečnou činnost. Ani při pobytu na záchodě nemohl napáchat vět-

ších škod. „A takovouhle peluň mně z ní svede ta velebená česká zem,“ poznamenal by Jan Neruda. Případně „kam s ním?“ Ani v druhém případě by ale nenalezl rozumné řešení. Z úvah mě vytrhlo zvonění pevné linky.

„Magistr Ervín Kalač, dobrý den, oddělení salda smluvního pojištění, co pro vás můžeme udělat?“

Ozval se neznámý hlas, jméno nesrozumitelné. Šéf určitě ne. Jen vyložený kretén si dovolí volat v pátek odpoledne, když nemá co na práci. Nejlepší na takové platí představení plným titulem a jménem, nejdřív zastrašit. Potom souhlasit a nabídnout spolupráci, doporučuje se použít entuziastický hlas – „Jsme tu přece jen pro vás, chceme se přetrhnout!“

Úspěšně jsem absolvoval kurs asertivity, fakt dobrá věc. Dobře zabírá laskavé upozornění, že se hovor na lince zaznamenává. Slovo „laskavé“ vyslovuji chladně a varovně. Vždy otupí ostří ještě nevyřčených nadávek, potom souhlasím v zásadě se vším, co si klient myslí, a pomalu otáčím směr hovoru. Klienta je třeba ntláčit na mantinel, upozornit na chybu na jeho straně a potom řádně. Musí pochopit, že se mýlil na celé čáře. Výborně zabírají čísla paragrafů a letopočty. Jen tak poznamenat – „ano, ano, paragraf ten a ten...“ Na druhé straně drátu obvykle dochází na chvíli ke zmatku, klientovi se začne vařit mozek, padla kosa na kámen. Když změkne, osvědčilo se potížištu uzemnit náhlým souhlasem, ovšem potvrzujícím jeho omyl. „Ano, máte

pravdu,“ přisvědčil jsem nakonec, finále, „víme o tom!“ S člověkem, který ztratil pevnou půdu pod nohama, si poradím snadno a lehce.

My přece víme všechno, a když nic nevíme, nepřiznáváme to, pochopitelně. To ovšem ti na druhém konci telefonu nesmí ani tušit. „Zavolejte si linku dva, tři, dva. Oddělení reklamací.“

Sluchátko oněmělo, rozhlédl jsem se kolem sebe, čím oslavím své malé vítězství. Lekce úředního ping pongu, ať se zapotí jiní. Proč tahat horké kaštiny z ohně za jiné. Jsou od toho placeni. Manželka sice tvrděla, že jsem absolvoval kursy nasertivity, ale bejvalka Lucie nikdy ničemu z mého světa nerozuměla, na druhé straně, ani se nesnažila. Otřel jsem si čelo a podíval se přes kancelář. Čas se posunul jen o dvě minuty do pryč. A pak že při práci čas utíká. Zanedbal jsem pitný režim, pomohou dva loky mírně perlivé vody z petky, mizerná náhražka šampaňského. Uplynulo dvacet vteřin včetně otevření, zavření závěru se nedá počítat.

Na liště počítače jsem oživil ikonu karet, nejjednodušší verzi hry. Z čirého zoufalství, jen pro zaměstnání myšlení, abych alespoň nějak zabil vlekoucí se čas. Předčasný odchod by mohl šéfa podráždit, na jeho náladě závisí platy, odměny, benefity. Bídny život. Pasiáns mě po chvíli odměnil kaskádami řinoucích se karet ze všech stran obrazovky. Hrůza, jen ubohých pět minut se proplazilo mimo mě. Proslýchalo se, že ajťáci hodlají za-

vést centrální kontrolu činností na počítačích, jenže to by znamenalo hroznou ránu pro celé oddělení. Naštěstí aplikaci této myšlenky zabránil právě náš šéf, neumí nic než hledání min. Na těch skončila jeho počítačová gramotnost, protože zbytek znalostí se mu z hlavy odporoučel, ovšem pokud tam někdy vůbec byly. Kdyby mu nezbyvalo pět let do penze, měl bych snad víc chuti porvat se s životem a ukázat, co ve mně je. Jenže dnes letí mladí a ambiciózní s dobrými kontakty. Do pochodu chmurných myšlenek mi vpadlo vyzvánění mého soukromého mobilu.

„Ahojky, Evičko,“ odpovídám nadšeně, tyhle hovory se nenahrávají. „Kde bych měl, podle tebe, být touhle dobou? V práci. Někdo pracovat musí!“

„No, ty to tak vytrhneš,“ odpovídá dcera přidrzle, od svých patnácti neprojevuje žádný respekt. Její rádo-by vtipné poznámky беру vždycky jako pokus o humor blondýny. Je totiž světlovlasá, i když trochu odbarvená.

„Pevně doufám, že dorazíš na chalupu, sám všechny ty zbytečný práce, jak ty říkáš, nezvládnou.“

Dovedu si představit, jak se s mobilem u ucha tváří.

„Plot potřebuje natřít, tráva posekat, přece nemůžu věčně plít a zalejvat všechny záhony se zeleninou jenom já sám?“

Kdo má chalupu, nemá nikdy hotovo, říká se, a já tomu dřív nevěřil. Ale je to svatá pravda. Už se špatně ohýbám a ještě hůř narovávám, ale o zahradu se sta-

rat musím pořád. Je přece zbytečné vyhazovat peníze za ekologické potraviny někde na trhu, navíc mám zvláštní potěšení z ředkviček utrhnutých vlastní rukou. Asi jsem někde v hloubi duše původem sedlák.

„A toho svýho přítele snad neber s sebou, je takový, řekl bych zvláštní.“ Egon, přímo odporné jméno, asociuje sobectví a nafoukanost. Líný jak veš, jen mi pije krev a moje zásoby alkoholu. Jasně že s sebou nikdy nic nepřiveze. Není mu trapné si dělat legraci z mého piva omletým dotazem, bez kterého se nikdy neobejde: „Je ze sedmýho schodu, že? Já vím, na šestým je teplý a na osmým už přechlazený.“ V Menzelově filmu to vtipný je, ale od něho vůbec.

„Jo, Evinko, ještě jsem si vzpomněl. Pořád jsi mi nevyšvětlila ty cizí přezůvky v předsíni a zdálo se mi, jako by u mě doma někdo kouřil.“ Dcerka se automaticky ohradila, na úklid ke mně chodí sama, ničeho si nevšimla. Mlela svoje argumenty, neřekla ani ano, ani ne, Egona se zastala, že nekouří. Určitě by kouřil, kdyby dostal cigarety zadarmo.

Těžce jsem vzdychl a zkontroloval pokrok na ciferníku hodin nade dveřmi. Pět minut. Ze sluchátka se řinula spousta řečí bez výsledku – dcerka měla školu bejvalky Lucie. Bohužel, jablka, a ne díky Newtonovi, nepadají daleko.

„Přece nechceš, abych zůstal na chalupě zase sám?“ Zkusil jsem nejtěžší kalibr, jenže opět přišla vyhýbavá

odpověď. Že se bude snažit. Jako obvykle, jako vždycky. Jistě, potřebuje to probrat s tím svým Ostravákem. On ten její Egon je totiž navíc z Ostravy. Vychvaluje Rade-gast, fandí Baníku, ale když je pivo v její ledničce zadarmo, dá si i jinou značku. Ovšem při otevírání láhve nebo plechovky neopomene poznamenat, že přece Radegast se dá koupit i v Praze.

Život není lehký. Čas popošel o dalších pět minut, zatímco Evička vlastně neřekla nic konkrétního. Převalila se druhá hodina a s ní další hovor. Nějaký blb zavolal, ale neuznal za vhodné se ani představit, navíc ani pořádně nevěděl, proč volá. Pokusil jsem se spláchnout pocit marnosti lokem minerálky, ale marně.

Vteřinová ručička ještě víc zpomalila, v takových chvílích nezbyvá než vypustit kontrolní sondu a zjistit, jestli je šéf stále ještě na svém stanovišti. Vzal jsem do ruky hrst lejster, která se mi právě namanula pod ruku, a vyrazil na chodbu s odhodlaně zaměstnaným výrazem ve tváři. To znamená zadumaný pohled s vráskou na čele. Chodby prázdné, až o patro výš, mladá kolegyně rázovala chodbou též s papíry v ruce. Kolem příslušných dveří procházela s nataženými slechy. Papíry v ruce představují hmatatelné alibi vynuceného pohybu, symbol práce. Někam směřuji, případně se vracím. Kolegyně mě zahlédla, spiklenecky pokývla směrem k mé složce a stažením horního rtu odhalila předkus. Předstírala úsměv, snad chtěla něco poznamenat, když najednou bez varo-

vání udělala čelem vzad. Zadíval jsem se na její kmitající kolena a přemítal, jak to asi vypadá v těch místech, které jí zakrývala sukně, a tím jsem se dopustil hrubé chyby.

Měl jsem také zacouvat, jenže bylo pozdě. Ze dveří se vyvalil sám šéf osobně, v poctivě rozšlápnutých pantoflích, a mně nezbývalo než pevný krokem projít kolem něj a pozdravit. Chtěl se mě zřejmě na něco zeptat, ale zachránil mě příjíždějící výtah. Z něj vycupitala ředitelova sekretářka, dejte se podat, co nesla v ruce. Pozdravil jsem ji, ona odpověděla úsměvem. Pěkná kočka, tý bych jednou rád dělal šéfa. Mávnutím ruky před fotobuňkou jsem zarazil zavírané dveře výtahu. Nerad totiž riskuji cesty výtahem, vždycky počítám s možností selhání techniky. Výtah na mě káravě zapípal, ale následující scénka stála za vidění i slyšení.

„Pane řediteli, zapomněl jste si vzít kabát a boty, venku je už chladno,“ upozornila ho ta pěkná holka nahlas a na celou chodbu. Nadrzle. S asertivitou si jako neteř generálního nemusela dělat starosti, jí prošlo všechno. To by se patrně musel stát zázrak, abych jí mohl šéfovat. Všem na patře oznamovala tímto způsobem blízkost chvíle vykoupení.

Vrátil jsem se z horního patra po schodech, dole právě vypukl úprk celého oddělení. Pohled z okna mě ujistil, že vrátný z chodníku zdraví odjíždějícího ředitele. „Uhodila naše hodina! Otevřely se brány! Pražská se vzbudila chudina a zahraje si na pány! Nemeškejme, ne-

meškejme...," zanotoval jsem si fanfáru z Dalibora a dal se do klusu.

První, kdo dorazil ke knize příchodů a odchodů, napsal šestnáct třicet pět, i když nebyla zdaleka ani třetí. Podařilo se mi dorazit do fronty na knihu jako pátý, za mnou se právě culila šéfova sekretářka, za ní se řadili postupně všichni ostatní a zapisovali minutové intervaly mezi odchody. Už dávno jsme měli přejít na systém elektronické kontroly, ovšem příbuzní členů managementu, kteří u nás byli zaměstnaní jako ajťáci, získali ve svých různých vzdělávacích ústavech natolik rozdílné vědomosti, že se zatím nedokázali sladit a na něčem konkrétním se dohodnout. Nepříslušelo mi soudit je, hlavně že vypukl pátek odpoledne, i hodinové ručičky se daly do klusu.

Dorazil jsem domů uštvaný a naštvaný. Autobusák mi schválně zavřel dveře před nosem, když mě viděl klusat. Ztratil jsem tak cenných osm minut. Cvaknutím na dva západy mě vítal osamělý třípokojový byt, všude pořádek. Žádné drobky, kočičí chlupy ani otisky mastných prstů na lakované desce stolu jako dřív. Květiny, psa i kočku si před lety vzala manželka i s Evičkou, pořádek jsem si dokázal organizovat, a hlavně udržovat sám. Po pravdě řečeno, rozvod mi přinesl mnoho nepříjemností, ale ulevilo se mi.

Ta zvířata koupila Lucie Eviče k Vánocům, prý štěňátko a koťátko, jako by nevěděla, že mi zvířata v bytě

nekonečně vadí. Na rána, kdy si mi kočka sedala zadkem málem na obličej, jsem si prostě nikdy nezvykl. Navíc pes si mě z neznámých důvodů šíleně oblíbil a chtěl, abych ho venčil jen já. Lucii ani Evičce se nechtělo brzo vstávat, a tak zůstalo na mně bloumat sídlištěm s igelitovými pytlíky a veden libovůlí psa. Nechápu, jakou rozkoš někomu poskytuje sbírání exkrementů nebo odtrhávání rvoucích se hafanů od sebe bez ohledu na počasí. Kočka se zase hrabala v květináčích a otírala se o naše zejména tmavé oblečení a byl jsem to já, kdo musel poslouchat od ženských v čistírně, že moje kalhoty a saka jsou samé chlupy. Kočku a psa nepostrádám ani náhodou. A kytky taky ne, jen na ně sedá prach a vyžadují každodenní péči.

Od rozvodu se nemusím rozčilovat ani se zvířaty, ani s květinami, ani s lidmi. Jeden pokoj vyhradil soud jako věčné břemeno k užívání Evičce, aby měla své stálé místo v dobách svých návštěv u mě. Ale ona ho užívala minimálně, až teď v poslední době se občas objeví. Když chodila ještě do školy, ani si na mě nevzpomněla. Ale je docela milé mít někoho, kdo vás rád vidí. A Evička mě vidí ráda. Často se zastaví, vždycky mi to doma trochu přeorganizuje, tvrdí totiž, že jsem hrozně konzervativní a s ničím ani nehnu. To má pravdu, ovšem v přemísťování nábytku opravdu nevidím sebemenší smysl, tím méně přínos.

Tak konečně doma a rychle pryč. V předsíni stála seřazena obvyklá ukázněná řádka bot pro široké použití,

tenis, jogging, sandály, farmářky – a najednou nestačím zírat, vedle Eviččiných pantoflíčků trčely iritující ob-
ludné boty. Jak rána mezi oči. Odněkud se vzaly pěta-
čtyřicítka s odporně nevkusnými růžovými mašlemi.
Nevysvětlené a nevysvětlitelné. Že by Egon? Následkem
nezřízeného pití radegastu v kombinaci s fanděním Ba-
níku? Ráno tam takové křápy přece nebyly. Slepý by si
všimnul. Podezření posílila bunda s čepicí nedbale ho-
zená na židli v obýváku. Egon se mi tu zřejmě začínal
prostě a nenápadně zabydlovat.

Místo dalšího divení jsem odložil sako, kalhoty i kra-
vatu pověsil na zvláštní ramínko a padla na mě beznaděj.
Další týden v háji a všechno zůstává tak zatraceně stej-
né, v pondělí zase do práce. Asi jsem opravdu pesimista,
ohodnotil jsem v duchu sám sebe. Vzpomněl jsem si na
Lucii, svoji bývalou, která mi to vždycky tvrdila, a hrozně
ji to rozčilovalo. Ona naopak viděla všechno z jiné strán-
ky, až jsem se vždycky divil, kde tolik optimismu bere.
Ale faktem je, že mi vzpomínka na ni pomohla a zklidnil
jsem se. Nač si vlastně stěžuju? Můžu si v klidu udělat
kafe, pustit si desku s některou operou mého oblíbené-
ho Richarda Wagnera a relaxovat. Díkybohu za dva dny
zaslouženého odpočinku.

Na chalupu vyjždím raději trochu později, kdy už
na silnicích není žádný frmol. Oblékám si starší man-
šestrové sako, abych po cestě nevypadal jako vagabund,
za život člověk přivykne stereotypům, automaticky na-